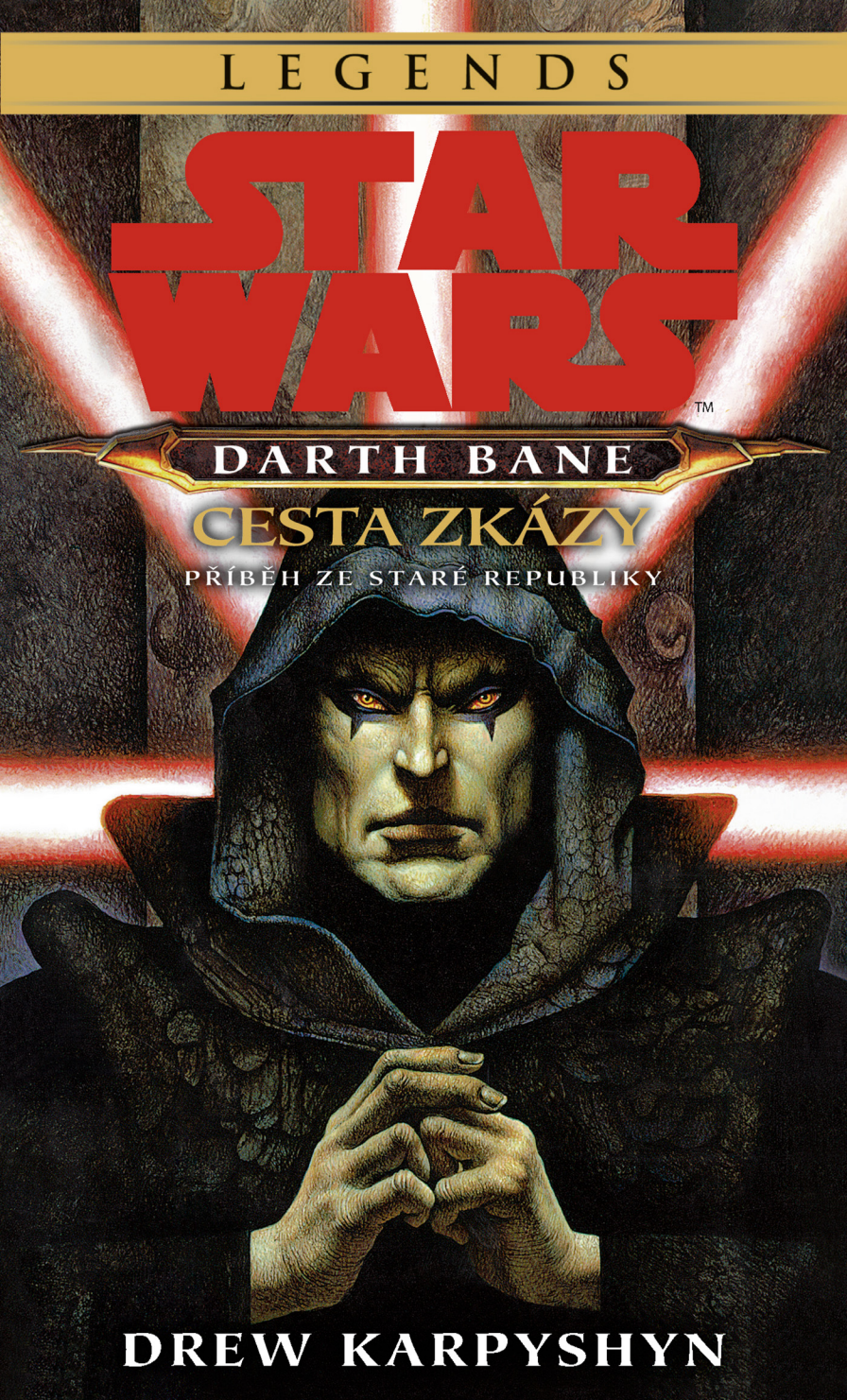
LEGENDS

STAR WARS™

DARTH BANE

CESTA ZKÁZY

PŘÍBĚH ZE STARÉ REPUBLIKY

DREW KARPYSHYN

Star Wars

Darth Bane: Cesta zkázy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT

Drew Karpyshyn

Star Wars - Darth Bane: Cesta zkázy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CESTA ZKÁZY

PŘÍBĚH ZE STARÉ REPUBLIKY

EGMONT
Publishing

PRO JEN,
S JEJÍŽ POMOCÍ LZE USKUTEČNIT VŠECHNO.

© 2006 Lucasfilm Ltd. & ™. All Rights Reserved.
Used Under Authorisation.
Translation copyright © 2017 Egmont

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí
být reprodukována, archivována nebo přenášena v jakékoli formě
a jakýmikoli prostředky, ať už elektronicky, mechanicky,
fotograficky, zvukově nebo jinak, bez předchozího písemného
svolení majitele autorských práv.

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s.r.o.,
v Praze roku MMXVII jako svou 5078. publikaci
Ilustrace na obálce John Palencar
Z anglického originálu Star Wars – Darth Bane.
Path of Destruction přeložila Zuzana Bělohlávková
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s.r.o.
Druhé vydání
ISBN tištěné verze 978-80-252-3961-2
ISBN e-knihy 978-80-252-4944-4 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-252-4945-1 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-252-4943-7 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)
Navštivte také www.starwars.com a www.egmont.cz

Poděkování:

Tento román by nevznikl bez podpory mnoha lidí.

Rád bych poděkoval svým editorkám Shelly Shapirové a Sue Rostoniové za to, že mi daly šanci a měly se mnou trpělivost při revidování a doplňování textu. Děsí mě představa, jak bych dopadl, nebýt jejich cenných rad a připomínek.

Ti z vás, kdo četli sérii Jedi vs. Sith, v mém románu rozpoznají tvůrčí inspiraci z Dark Horse Comics, zároveň bych ale rád poukázal na spolupráci s mými kamarády z BioWare. Velká část podkladového materiálu pro tento román se zrodila z našeho průzkumu a spolupráce na KOTORu, zejména pak s Davem Gaiderem, Lukem Kristjansonem, Peterem Thomasem a Jamesem Ohlenem.

Moc vám všem děkuji.

Drew

Prolog

V posledních dnech Staré republiky tvořili řád Sithů – stoupenců temné strany Síly a odvěkých nepřátel řádu Jedi – pouze dva členové: jeden mistr a jeden učeň. Ale ne vždy tomu tak bylo. Tisíc let před pádem Republiky a nástupem císaře Palpatina k moci bylo Sithů nespočetně…

* * *

Lord Kaan, sithský mistr a zakladatel Bratrstva temnoty, kráčel v temné noci tratolištěm krve po bitevním poli. Tisíce vojáků armády Republiky a téměř stovka Jediů položily své životy při obraně této planety před jeho armádou – a prohrály. Vychutnával si jejich utrpení a beznaděj; dokonce i teď cítil jisté uspokojení, které jím prostupovalo, stejně jako silný zápach rozkládajících se mrtvých těl, jež byla rozmetána po celém údolí.

V dálce se schylovalo k bouři. Záblesky jasného světla na temném horizontu ozařovaly noční oblohu, na níž se každou chvíli v ostrých obrysech objevila silueta korribanského Velkého chrámu Sithů.

Uprostřed této neutěšené scenérie stály dvě postavy – jeden člověk a jeden Twi'lek. Přestože byla tma, poznal je: Qordis a Kopecz – dva z mocnějších sithských lordů. Kdysi byli nepřátelskými rivaly, ale nyní společně slou-

žili Kaanovu Bratrstvu. S úsměvem na tváři k nim rychle přistoupil.

Qordis, který byl tak hubený, že mu vystupovaly všechny kosti, mu úsměv oplatil. „Tohle je velké vítězství, lorde Kaane. Od doby, kdy měli Sithové akademii na Korribanu, uplynula už celá věčnost."

„Vidím, že se nemůžete dočkat, až tam začnete cvičit nováčky," řekl Kaan. „Jsem přesvědčen, že mě budete v následujících letech zásobovat spoustou vynikajících – a také loajálních – sithských bojovníků a mistrů."

„Zásobovat vás?" opáčil Kopecz důrazně. „Nechtěl jste říct spíše nás? Nejsme snad všichni součástí Bratrstva temnoty?"

Jeho otázka se setkala s lehkým posměchem. „Ale samozřejmě že ano, Kopeczi. Bylo to jen hloupé přeřeknutí."

„Kopecz se odmítá radovat z našeho vítězství," poznamenal Qordis. „Takový je celou noc."

Kaan položil ruku na mohutné Twi'lekovo rameno. „Tohle je naše velké vítězství," řekl. „Korriban je víc než jen další planeta: je to symbol. Kolébka Sithů. Tohle vítězství je jasným vzkazem pro stoupence Republiky a Jedie. Ti už teď vědí, kdo je tady pánem, a na Bratrstvo si budou muset dávat pozor."

Kopecz setřásl Kaanovu ruku z ramene, odvrátil se a lehkým švihnutím si obtočil svůj hlavový ocas kolem krku. „Oslavujte, jak je libo," zvolal přes rameno a odcházel pryč. „Ale skutečná válka teprve začíná."

ČÁST PRVNÍ

O TŘI ROKY POZDĚJI

1

Dessel byl na pokraji sil a jen stěží vnímal své okolí. Z nekonečného bušení hydraulického kladiva už bolestí téměř necítil ruce. Jak se postupně provrtával skalou, od stěn jeskyně odskakovaly úlomky kamene, odrážely se mu od ochranných brýlí a bodaly ho do nechráněných tváří a rukou. Kolem se vznášela zvířená mračna oslepujícího prachu a celý prostor naplňoval ohlušující jekot kladiva, které se vytrvale, centimetr po centimetru zarývalo do masivní žíly cortosisové rudy, vetkané do skály před ním.

Cortosis byla díky své pevnosti a odolnosti vůči vysokým teplotám vysoce ceněna při výrobě pancířů a ochranných štítů ke komerčním i vojenským účelům, zvláště v době galaktické války. Slitiny obsahující cortosis dokázaly odrazit blasterové střely a údajně dokonce i odolat ostří světelného meče. Bohužel však díky tomu, že byla cortosis tak vzácná, bylo také neobyčejně obtížné ji těžit. Plazmové hořáky se k tomuto účelu prakticky vůbec nehodily; trvalo by celé dny, než by vyhořel jen nepatrný kousek skály obsahující cortosis. Jediný účinný způsob, jakým se dala ruda získat, byl s pomocí hrubé síly hydraulických kladiv, která neúnavně bušila do rudné žíly a po tenkých vrstvách tento cenný nerost odštěpovala.

Cortosis byla jedním z nejtvrdších nerostů v galaxii vůbec. Síla nárazů velmi rychle otupovala hlavici kladiva, až bylo téměř nepoužitelné. Prach ucpal hydraulické písty a ty se zablokovaly. Dolování cortosis bylo náročné na výbavu… a ještě náročnější pro horníky.

Des pracoval nepřetržitě už skoro šest standardních hodin. Kladivo vážilo přes třicet kilogramů a námaha, kterou musel vynaložit, aby přístroj udržel zvednutý ve vodorovné poloze, si vyžádala své. Ruce se mu třásly vypětím všech sil a sotva popadal dech, když mu do plic proudil vzduch prosycený jemným prachem, který rozvířovala hlavice kladiva. Dokonce i zuby ho bolely: silné vibrace způsobovaly, že měl pocit, jako by se mu vyviklávaly z dásní.

Situace však byla taková, že horníci na Apatrosu byli placeni podle toho, kolik rudy cortosis vytěžili. Kdyby to teď vzdal, na jeho místo by ihned nastoupil jiný horník, který by dostal podíl na zisku. A Des se nechtěl dělit.

Ječení motoru kladiva nabralo na síle a pozvolna přešlo v ječivou sirénu, kterou Des dobře znal. Při dvaceti tisících otáčkách za minutu začal motor nasávat prach jako žíznivá bantha vodu po dlouhém pochodu pouští. Jediný způsob, jak se s tímto problémem vypořádat, bylo pravidelné čištění a servis – Těžební společnost Vnějšího okraje (TSVO) však raději dávala přednost koupi levných zařízení a jejich následné výměně než investici do údržby. Des věděl přesně, co se stane – a za chvilku se to taky stalo. Motor to nevydržel a explodoval.

V hydraulice zaskřípalo a ze zadní části kladiva se vyvalil černý dým. Za hlasitého proklínání TSVO a její po-

litiky Des uvolnil ztuhlý prst z kohoutku a hodil opotřebované nářadí na zem.

„Uhni stranou, chlapče," ozval se hlas.

Gerd, jeden z dalších horníků, k němu přistoupil a snažil se ho odstrčit, aby mohl sám se svým kladivem pokračovat v práci na rudné žíle. Gerd pracoval v dolech už téměř dvacet standardních let a jeho tělo se za ta léta proměnilo v horu pevných svalů. Des na tom ale nebyl o nic hůř – sám byl v dolech zaměstnán deset let, od doby svého dospívání, a byl zrovna tak silný jako ten starší muž – a ještě o něco větší. Neuhnul.

„Ještě jsem tady neskončil," řekl rázně. „Rozbilo se kladivo, to je všechno. Podej mi svoje a chvíli na tom ještě budu dělat."

„Znáš pravidla, chlapče. Když přestaneš pracovat, někdo jiný má právo nastoupit na tvoje místo."

Formálně to tak bylo, v tom měl Gerd pravdu. Ale nikdo se nikdy nesnažil jinému horníkovi sebrat místo, když mu jasně řekl, že jde jen o běžnou poruchu. Ne, pokud neměl v úmyslu se prát.

Des se kolem sebe rychle rozhlédl. V dohledu nebyl nikdo jiný, jen oni dva, vzdáleni od sebe asi půl metru. To ho nepřekvapilo; Des si obvykle vybíral odlehlé jeskyně, které ležely daleko od hlavní sítě tunelů. To, že se tu objevil Gerd, nemohla být jen obyčejná náhoda.

Des znal Gerda tak dlouho, kam až sahaly jeho vzpomínky. Tento muž ve středních letech byl kamarád jeho otce, Hursta. Kdysi, když bylo Desovi třináct a začal pracovat v dolech, musel snášet každodenní šikanování

starších horníků. Nejhorší z nich byl jeho otec, ale Gerd byl zase jedním z největších pokušitelů a neustále měl v zásobě mnohem víc drsných žertů, urážek a facek, než bylo zdrávo.

Jejich pošťuchování skončilo krátce poté, co Desův otec zemřel na těžký infarkt. Důvodem ale nebyl soucit s čerstvě osiřelým mladým mužem. Ještě před Hurstovou smrtí totiž tenhle vysoký, hubený chlapec, ze kterého si všichni tak rádi utahovali, vyspěl a proměnil se v horu svalů s obrovskýma rukama a prudkou povahou. Práce v dolech byla pořádná dřina; podobala se tvrdé práci ve vězeňských koloniích mimo Republiku. Ten, kdo pracoval v dolech na Apatrosu, zákonitě zmohutněl – a Des byl náhodou ze všech nejmohutnější. Půl tuctu monoklů, nespočetně krvavých nosů a jedna přeražená čelist byla měsíční bilance, která stačila k tomu, aby Hurstovi staří přátelé usoudili, že pro ně bude lepší, když nechají Dese na pokoji.

I přes to se však zdálo, jako by ho vinili z Hurstovy smrti, a tak to každých pár měsíců někdo z nich znovu zkusil. Gerd byl vždycky dost chytrý na to, aby si ho držel od těla – až dosud.

„Vidím, že tu s sebou nemáš svoje kamarády, starouši," podotkl Des. „Takže se teď kliď z mýho rajonu a nikomu se nic nestane."

Gerd si odplivl na zem k Desovým nohám. „Ty ani nevíš, co je dneska za den, že ne, chlapče? Měl by ses kriffsky stydět!"

Stáli blízko u sebe a Des cítil v Gerdově dechu kyselý pach corellianské whiskey. Očividně byl opilý. Opilý dost

na to, aby se chtěl prát, ale stále ještě dostatečně střízlivý, aby si zachoval důstojnost.

„Dneska je to přesně pět let," řekl Gerd a potřásl smutně hlavou, „co zemřel tvůj otec. A ty si na to ani nevzpomeneš!"

Des už na svého otce myslel jen málokdy. Netruchlil pro něj. Jeho nejranější vzpomínkou na otce byly výprasky. A už si ani nepamatoval, proč je dostával. Hurst důvod nepotřeboval.

„Nemůžu říct, že by mi Hurst chyběl stejně jako tobě, Gerde."

„Hurst?" zasykl Gerd. „Sám tě vychoval potom, co ti umřela máma, a ty nemáš ani trochu úcty, abys o něm mluvil jako o tátovi? Ty nevděčnej prašivej kathe!"

Des nenávistně pohlédl na Gerda, ale ten měl příliš vypito a byl až příliš odhodlaný dát najevo své rozhořčení, než aby se nechal zastrašit.

„Od takovýho nevycválance, jako jsi ty, se to dalo čekat," pokračoval Gerd. „Hurst vždycky říkal, že nestojíš za nic. Věděl, že s tebou něco není v pořádku… Bane."

Des přimhouřil oči, ale nenechal se nachytat. Hurst mu tak říkal, když byl opilý. *Bane – Zhouba*. Dával synovi za vinu smrt své ženy. Měl mu za zlé, že zůstal na Apatrosu. Své jediné dítě považoval za svou zhoubu a při svých opileckých výstupech to Desovi často rád připomínal.

Bane. V tom slově byla všechna zlomyslnost, malichernost a ubohost jeho otce, která dokázala zasáhnout ty nejniternější obavy každého dítěte: strach ze zklamání, strach z opuštění, strach z násilí. Jako dítě ho tohle

slovo zraňovalo mnohem víc než všechny rány otcových tvrdých pěstí. Ale Des už nebyl dítě. Postupem času se to naučil ignorovat, stejně jako další nenávistné projevy, které na něj otec chrlil.

„Na tohle nemám čas," zamumlal. „Mám tu práci."

Jedním pohybem ruky chytil hydraulické kladivo a vyprostil ho z Gerdova sevření. Druhou ruku položil Gerdovi na rameno a odstrčil ho stranou. Podnapilý muž se zakymácel, botou se zachytil o skálu a tvrdě dopadl na zem.

Vztekle se zdvihl ze země a zaťal ruce v pěsti. „Poslyš, tvůj táta tu není už moc dlouho, chlapče. A ty teď potřebuješ někoho, kdo ti do hlavy napumpuje zpátky rozum!"

Gerd byl opilý, ale nebyl blázen. To si Des uvědomoval. Des byl větší, silnější, mladší… ale posledních šest hodin pracoval s hydraulickým kladivem. Byl pokrytý špínou a z obličeje mu kapal pot. Košili měl promočenou skrz naskrz. Gerdovy pracovní šaty byly naproti tomu pořád ještě docela čisté: žádný prach, žádné propocené skvrny. Musel to plánovat celý den – pracovat v klidu a moc se nenamáhat, zatímco Des ze sebe málem vypustil duši.

Ale Des neměl v úmyslu se vzdát. Hodil Gerdovo kladivo na zem a zaujal bojovou pozici s rozkročenýma nohama a rukama napřaženýma před sebe.

Gerd se na něho vrhl a jeho pravá pěst nebezpečně mířila na Desův obličej. Des se natáhl a silný úder zachytil otevřenou dlaní levé ruky, zatímco pravou rukou chytil pevně zespoda Gerdovo pravé zápěstí. Potom se sehnul a otočil, přitáhl si staršího muže k sobě a ramenem zatlačil do Gerdovy hrudi. Využil prudkost soupeřova

výpadu proti němu – napřímil se, prudce škubl Gerdovým zápěstím, nadzdvihl ho a mrštil jím o zem tak, aby dopadl na záda.

To měl být konec jejich souboje. Des měl zlomek vteřiny na to, aby si klekl na svého soupeře, přitlačil ho k zemi a znemožnil mu dýchat, a pak už ho mohl dobít údery pěstí. To se ale nestalo. Vyčerpaný hodinami těžké práce a zdviháním třicetikilového kladiva dostal křeč do zad.

Bolest to byla nesnesitelná. Des se instinktivně narovnal a sevřel místo, kde mu ztuhly bederní svaly. V tom momentě se Gerdovi naskytla příležitost se mu vyprostit a znovu se postavit na nohy.

Desovi se nějak podařilo opět zaujmout bojovou pozici. Záda ho bolela, a když mu celým tělem projela mučivá křeč, zkřivil obličej v trpké grimase. Gerd zahlédl jeho tvář a začal se smát.

„Dostal jsi křeč, chlapče? Měl bys mít rozum a nepouštět se do boje po šestihodinové šichtě v dolech."

Gerd znovu zaútočil. Tentokrát neměl ruce sevřené v pěsti, ale roztažené jako drápy, chňapající po všem, co jim přišlo do cesty. Chtěl vysokého mladíka za každou cenu odzbrojit a dostat se mu pod kůži. Des na všech čtyřech se snažil uniknout Gerdovu útoku, ale měl příliš ztuhlé a bolavé nohy na to, aby to dokázal. Jedna ruka ho chytila za košili, druhá za pásek a potom s ním Gerd hodil o zem.

V divokých chvatech spolu zápasili na tvrdé a nerovné kamenné zemi. Gerd měl obličej zapřený o Desselovu hruď, aby si ho chránil, a zároveň tím Desovi bránil, aby mu zasadil ránu loktem nebo hlavičkou. Pořád ještě

držel Dese za pásek, ale nyní měl volnou druhou ruku a slepě s ní mlátil do míst, kde odhadoval, že má Des obličej. Des byl donucen se stáhnout a chytit Gerdovy ruce tak, že ani jeden z nich teď nemohl útočit.

S takto propletenými pažemi se nedalo spoléhat na žádnou bojovou techniku. Zápas se proměnil ve zkoušku síly a výdrže a oba soupeři se vzájemně pomalu unavovali. Dessel se snažil Gerda převalit na záda, ale jeho unavené tělo ho zradilo. Nohy a ruce měl ztěžklé a nedařilo se mu zaujmout potřebný postoj. Místo toho se Gerdovi povedlo přetočit a uvolnit ruku ze sevření, zatímco stále tiskl svůj obličej na Desovu hruď, aby si ho chránil.

Des neměl takové štěstí… jeho obličej byl odhalený a zranitelný. Gerd vyslal úder svou volnou rukou, ale neudeřil zavřenou pěstí. Vztyčený palec namířil přímo do Desovy tváře, jen několik centimetrů od zamýšleného cíle. Vzápětí udeřil ještě jednou a palcem se snažil zasáhnout soupeře do oka s cílem ho oslepit a donutit ho svíjet se v kruté bolesti.

Desovi chvilku trvalo, než si uvědomil, co má Gerd v plánu; jeho unavená mysl teď byla stejně pomalá a nemotorná jako tělo. V poslední chvíli odvrátil obličej stranou a soupeřův palec se bolestivě zaklínil do jeho ušní chrupavky.

Dese se zmocnila temná zuřivost: výbuch prudkého hněvu spálil veškerou únavu a vyčerpání. Jeho mysl byla najednou jasná a tělo opět v plné síle. Věděl přesně, co teď udělá. A co bylo důležitější, s naprostou jistotou věděl, co by udělal Gerd.

Neuměl vysvětlit, jak je možné, že to věděl – někdy zkrátka dokázal předvídat soupeřův příští krok. Dalo se říct, že to byl instinkt. Des ale cítil, že to bylo něco víc. Bylo to příliš jasné, příliš zřetelné, než aby to mohl být pouhý instinkt. Bylo to něco jako vidina, letmý záblesk budoucnosti. A vždy, když se to stalo, Des věděl, co má dělat – jako by ho vedla nějaká síla a určovala jeho pohyby.

Když přišla další rána, Des na ni byl připravený víc než kdy jindy. Dokázal si celou situaci dokonale přehrát v mysli. Věděl přesně, v jaký okamžik Gerdova dlaň udeří a kam dopadne. Tentokrát otočil hlavu opačným směrem a vystavil svou tvář přicházejícímu úderu – a otevřel ústa. V následujícím okamžiku prudce skousl; načasování bylo bezchybné. Jeho zuby pronikly hluboko do Gerdova napřímeného palce.

Ve chvíli, kdy Desovy čelisti přesekly šlachy a narazily na kost, Gerd zařval. Dese napadlo, jestli by mu dokázal palec úplně prokousnout, a potom – jako by to způsobila právě ta myšlenka – Gerdův palec skutečně ukousl.

Řev se proměnil ve vřískot. Gerd se Desovi vytrhl, svalil se na stranu a zmrzačenou ruku křečovitě svíral svou druhou, zdravou rukou. Snažil se zastavit proud temně červené krve, která se řinula z pahýlu a stékala mu po prstech.

Des se pomalu postavil a vyplivl palec na zem. V puse cítil chuť teplé krve. Jeho tělo bylo zase silné a nabité energií, jako by mu v žilách proudila nějaká magická síla. O vítězi souboje bylo rozhodnuto; Des si teď s Gerdem mohl dělat, co chtěl.

Starší muž se válel sem a tam po zemi, s rukou přitisknutou k hrudi. Sténal a vzlykal, prosil o slitování a o pomoc.

Des potřásl znechuceně hlavou. Gerd si za to mohl sám. Začalo to jako běžný pěstní zápas. Poražený by býval skončil s monoklem a pár modřinami, ale nic víc. Pak se ale starší muž pokusil ho oslepit a tím celá věc dostala nový rozměr. Des na to jen reagoval stejným způsobem. Už před lety se naučil nehnat zbytečně souboje do krajnosti, pokud nebyl připraven prohrát a za tuto prohru zaplatit. Teď tuhle lekci dostal i Gerd.

Des měl vztek, ale nebyl ten typ člověka, který by si vyléval zlost na bezbranném soupeři. Aniž by se podíval na poraženého protivníka, opustil jeskyni a vydal se nahoru podzemní chodbou za jedním z předáků, aby mu oznámil, co se stalo, a aby někdo Gerdovi pomohl ošetřit jeho zranění.

Neměl strach z následků. Věděl, že lékaři Gerdovi palec zase přišijí, takže v nejhorším případě mu hrozila pokuta ve výši jedno- až dvoudenní mzdy. Společnosti vlastně ani tak nezáleželo na tom, co její zaměstnanci dělají, pokud pravidelně docházeli do dolů těžit cortosisovou rudu. Rvačky mezi horníky byly na denním pořádku a TSVO nad nimi většinou zavírala oči – i když tenhle případ byl poněkud brutálnější, surový a krutý, s drastickým koncem.

Jako ostatně celý život na Apatrosu.

2

Des seděl v zadní části pozemního spídru, který převážel horníky mezi doly a jedinou kolonií na Apatrosu. Cítil se na pokraji svých sil. Jediné, co si v tuhle chvíli přál, bylo zalézt do postele a spát. Veškerý adrenalin z něj vyprchal a on teď ještě mnohem intenzivněji vnímal strnulost a rozbolavělost svého těla. Sesunul se na sedadle níž a upřeně pozoroval vnitřek kabiny.

Za normálních okolností by se tu s ním mačkalo dvacet dalších horníků, ale v tuhle chvíli tu byl jen on a pilot. Po rvačce s Gerdem ho předák s okamžitou platností propustil bez nároku na denní mzdu a zařídil jeho transport zpátky do kolonie.

„Tahle záležitost je – abych tak řekl – okoukaná, Desi," řekl předák a svraštil čelo. „Tentokrát z tebe musíme udělat odstrašující příklad. Do dolů se budeš smět vrátit, teprve až se Gerd uzdraví a nastoupí do práce."

Ve skutečnosti tím chtěl říct: *Dokud se Gerd nevrátí, nic si nevyděláš*. A samozřejmě musel platit za ubytování a stravu. Každý den, kdy seděl a nic nedělal, si musel navýšit svůj dluh, který se snažil tak zoufale splatit.

Des si spočítal, že Gerd by měl být znovu schopný pracovat s hydraulickým kladivem už za čtyři až pět dní. Místní lékař mu sešil utržený palec pomocí vibroskalpe-

lu a syntetické tkáně. Několik dnů bude Gerd dostávat kolto injekce a nějaké levné léky proti bolesti a pak bude zase jako rybička. Kdyby měl bacta terapii, byl by zpátky za jediný den; ale bacta byla drahá a TSVO by po ní sáhla jen v případě, že by měl Gerd hornické pojištění… a o tom Des silně pochyboval.

Většina horníků se o pojistný program sponzorovaný jejich firmou nezajímala. Už takhle měli pocit, že za ubytování a stravu dávají TSVO víc než dost ze svých těžce vydělaných peněz a neměli zapotřebí k tomu ještě přidávat další poplatky za pojistné.

Nešlo ale jenom o peníze. Skoro se zdálo, jako by si muži a ženy pracující v rudných cortosisových dolech odmítali připustit nebezpečí a rizika, s nimiž se každý den setkávali. Kdyby se nechali pojistit, znamenalo by to pro ně vzít na vědomí nepříjemnou a tvrdou skutečnost.

Jen málo horníků se dožilo nejlepších let. Spousta jich skončila pohřbena v zavalených podzemních chodbách nebo shořeli na popel, když někdo náhodou narazil na dutinu ve skále naplněnou výbušnými plyny. A dokonce i ti, kteří vyvázli z dolů se zdravou kůží, se většinou nedožili důchodového věku. Doly si vybíraly svou daň. Šedesátníci vypadali a cítili se na devadesát. Byly z nich rozpadající se lidské skořápky, opotřebované desítkami let tvrdé fyzické práce a nepříznivým vlivem škodlivých zplodin, prosakujících nekvalitními filtry TSVO.

Když zemřel Desův otec, samozřejmě nepojištěn, jediné, co po něm Des zdědil, byl dluh, který se otci za ta léta nastřádal. Hurst trávil více času pitím a hazardními

hrami než prací. Aby mohl zaplatit za ubytování a stravu, musel si často půjčovat kredity od TSVO s přehnaně vysokými úroky, což bylo možné provádět beztrestně jenom na Vnějším okraji. Dluh postupně narůstal, měsíc po měsíci, rok po roce, ale Hursta to očividně nijak netrápilo. Byl sám s jedním synem, jehož neměl rád, odsouzen k drsné práci, kterou pohrdal. Už dávno před tím, než ho skolil srdeční záchvat, ztratil naději, že by někdy mohl uprchnout z Apatrosu.

Ten zhuttasyn by měl asi radost, že jeho dluh měl teď na krku jeho syn.

Spídr se hnal přes pustou neutěšenou planinu. Nebylo slyšet nic než nepřetržitý hukot jeho motorů. Jednotvárná krajina se míhala za oknem v mlžném oparu, až nakonec splynula v beztvarou šeď. Mělo to doslova hypnotický účinek. Des cítil, jak postupně ochabuje jeho mysl a tělo touží po hlubokém, bezesném spánku.

Tohle byl způsob, jak tě dostali. Nejdřív tě dřeli až do naprostého vyčerpání, pak otupili tvoje smysly a ovládli tvou vůli… dokud ses nesmířil se svým osudem a nepromarnil celý svůj život v ponurých cortosisových dolech. To vše ve službách Těžební společnosti Vnějšího okraje. Byla to překvapivě účinná past; zabírala na muže, jako byli Gerd a Hurst. Na Dese ale neplatila.

I přesto, že musel TSVO splatit otcův závratný dluh, Des si byl jistý, že to jednoho dne dokáže a navždy tohle místo opustí. Cítil, že je předurčený k něčemu většímu než jen tomuhle mizernému bezvýznamnému živoření. Věděl to s naprostou jistotou, a právě to mu dávalo sílu

pokračovat a dál čelit neúprosné a často beznadějné dřině. Dávalo mu to sílu bojovat a překonat chvíle, kdy by to jiný na jeho místě už vzdal.

Byl propuštěn, nesměl pracovat v dolech, ale byly i jiné způsoby, jak vydělat kredity. S velkým úsilím se donutil vstát. Podlaha se mu houpala pod nohama, protože spídr neustále vyrovnával letovou výšku na naprogramovanou úroveň půl metru nad zemí. Chvilku mu trvalo, než se naladil na kolébající se rytmus vozidla, a potom se potácivým krokem vydal nahoru uličkou mezi sedadly k pilotní kabině. Nepoznal toho muže, ale všichni vypadali víceméně stejně: nevrlí, zamračení, se zakalenýma očima a výrazem, jako kdyby právě prožívali těžkou migrénu.

„Hej," řekl Des a snažil se působit nenuceně, „přiletí dneska nějaké lodě do kosmoportu?"

Pilot neměl důvod se zarytě soustředit na cestu před sebou. Celá čtyřicetiminutová cesta mezi doly a kolonií vedla přímočaře přes pustou rovinu. Někteří piloti si dokonce občas během cesty zdřímli. Ale tenhle se ani neobtěžoval otočit a podívat se na Dese, když mu odpovídal.

„Nákladní loď dosedla před několika hodinami," řekl znuděným hlasem. „Vojenská republiková nákladní loď."

Des se usmál. „Zdrží se tu chvíli?"

Pilot neodpověděl, jen si odfrkl a zakroutil hlavou nad nesmyslností jeho otázky. Des přikývl a odklopýtal zpátky ke svému sedadlu v zadní části spídru. Sám znal na svou otázku odpověď.

Cortosisová ruda se používala k výrobě nejrůznějších vesmírných lodí, od stíhaček až po velké lodě, a také bývala vetkávána do brnění vojáků. A protože se válka proti Sithům protahovala, Republika potřebovala stále nový přísun této cenné suroviny. Každých pár týdnů přistával na Apatrosu republikový frachťák. Odlétal druhý den poté, co složil svůj vzácný náklad v místních docích. Mezitím posádce, kterou tvořili důstojníci a vojáci, nezbývalo než čekat. Z dřívější zkušenosti Des věděl, že když měli vojáci republikové armády pár hodin volna, krátili si dlouhou chvíli hraním karet. A tam, kde se hrály karty, se daly vydělat i nějaké peníze.

Des se znovu posadil na sedadlo v zadní části spídru a rozhodl se, že je ještě brzy na to, aby si šel lehnout.

Když vozidlo zastavilo na okraji kolonie, Des se chvěl vzrušením. Vyskočil ven a pomalým krokem se loudal k ubytovnám ve snaze potlačit nedočkavost a nutkání se rozběhnout. Představoval si vojáky republikové armády, jak sedí se svými kredity u hráčských stolků v jediné kantýně v kolonii.

Nicméně nemělo smysl tam spěchat. Bylo pozdní odpoledne a slunce pomalu začalo sestupovat k severnímu obzoru. Tou dobou byla většina horníků z noční směny vzhůru. Mnoho z nich už bylo v kantýně, kde si krátili čas předtím, než se vydali do dolů na svou směnu. Des věděl, že následující dvě hodiny by jen s velkým štěstím našel v kantýně nějaké místo, kam by si mohl sednout – hlavně u pazaakového nebo sabaccového stolu bude plno. A mezitím uplynou další dvě hodiny, kdy muži

z denní směny nasednou do přistavených spídrů a zamíří do svých domovů. Do kantýny ale Des určitě dorazí s velkým předstihem před nimi.

Když se dostal zpátky na ubikace, svlékl ze sebe ušpiněnou kombinézu a vlezl do společných sprch, aby ze sebe mohl vydrhnout pot a jemný prach, který se mu usadil v pórech. Potom se převlékl do čistého oblečení, vyšel na ulici a pomalým krokem zamířil ke kantýně na druhém konci města.

Kantýna neměla název a ani žádný nepotřebovala. Nikdo nikdy neměl problém ji najít. Apatros byl malý svět sám pro sebe, ne větší než měsíc s vlastní atmosférou a trochou původní vegetace. Bylo tu velmi málo míst, kam se dalo jít: doly, kolonie anebo holé planiny mezi nimi. Doly tvořil masivní komplex, který zahrnoval jeskyně a podzemní chodby vyhloubené TSVO a také hutě a zpracovatelské provozy TSVO.

Kromě toho se na Apatrosu nacházely ještě kosmoporty. Frachťáky je každý den opouštěly s nákladem cortosisové rudy a mířily do bohatších oblastí galaktického Jádra a na Coruscant. Každý druhý den sem zase přilétaly vesmírné lodě s nástroji a zásobami nezbytnými pro plynulý chod důlní mašinérie. Zaměstnanci, kteří byli příliš slabí na to, aby v dolech dobývali cortosisovou rudu, pracovali v hutích a zpracovatelských provozech, nebo na kosmoportu. Nedostávali sice tak vysoký plat, ale zato měli naději dožít se vyššího věku.

Ale ať pracovali kdekoli, nakonec se po práci všichni sešli na stejném místě, které bylo jejich domovem. Kolo-

nie nebyla ničím víc než zanedbaným městem, ve kterém TSVO narychlo postavila provizorní ubytovny pro několik stovek pracovníků, kteří se měli starat o bezproblémový chod dolů. Stejně jako celý tento svět, i kolonie byla oficiálně známá jako Apatros. Ti, kdo v ní žili, jí běžně říkali „špinavý chatrče". Všechny budovy měly stejný ocelově šedý odstín, zvenku byly omšelé a zanedbané a uvnitř vypadaly prakticky stejně. Původně byly postaveny jako dočasné ubytovny pro sezonní dělníky, ale nakonec tu zůstaly natrvalo. V každé budově se nacházely čtyři samostatné pokoje, původně určené pro dva, v nichž obvykle žili tři nebo i více dělníků. Někdy se o jeden pokoj dělily i celé rodiny, dokud nenašetřily dost kreditů na nesmyslně vysoké nájmy, které si TSVO účtovala za větší byty. V každém pokoji byly palandy zabudované do zdi a jedny dveře, které vedly do úzké chodby, na jejímž konci byly společné záchody a umývárny. Dveře držely v pantech jen na čestné slovo a při každém pohybu hlasitě skřípaly. Střechy byly provizorně pospravované kusy krytiny, které měly utěsnit praskliny propouštějící vodu při každém dešti. Rozbitá okna byla slepena páskou, aby dovnitř netáhl chladný vzduch. Všechno bylo pokryté tenkou vrstvou prachu, ale jen málokdo se obtěžoval si doma uklidit.

Celá kolonie se rozkládala na čtvercové ploše o délce necelého kilometru, takže nejvzdálenější budovy byly od sebe nejvýš dvacet standardních minut chůze daleko. I přes ubíjející jednotvárnost staveb se v kolonii dalo poměrně jednoduše orientovat. Domy byly postavené v pra-

voúhlém systému řad, které mezi rovnoměrně rozloženými budovami tvořily síť ulic. Ulice nebyly zrovna nejčistší. TSVO vyvážela odpadky a smetí jen do té míry, aby ve městě udržela přiměřené hygienické podmínky – pokud by kvůli špíně došlo k šíření nemocí, nepříznivě by to ovlivnilo těžbu. To, že se kvůli tomuto přístupu po městě nevyhnutelně hromadily hory šrotu, společnost očividně nijak nezajímalo. Rozbité generátory, nefunkční stroje, zrezivělé kusy kovu a vyřazené opotřebované nástroje zaplňovaly úzké ulice mezi budovami.

V celé kolonii byly jenom dvě stavby, které se lišily od ostatních. Jednou z nich byla samoobsluha TSVO – jediný obchod na Apatrosu. Původně to také byla ubytovna, ale palandy nahradily police a společné umývárny sloužily jako sklad. Na venkovní zdi visela černobílá tabulka s provozní dobou. Obchod neměl žádné výlohy, které by lákaly zákazníky, a nikde nebyly ani žádné reklamy. V samoobsluze se daly koupit jen nejzákladnější věci a všechny byly nehorázně předražené. TSVO s radostí poskytovala svým zaměstnancům půjčky s nepřiměřeně vysokými úroky, čímž si pojistila, že budou trávit v dolech ještě více hodin, aby si odpracovali svůj dluh.

Další odlišnou budovou byla kantýna, velkolepý triumf krásy v porovnání s depresivně jednotvárnou scenérií zbytku kolonie. Kantýna stála několik stovek metrů za hranicí města, v dostatečné vzdálenosti od šedé sítě ubytoven. Přestože byla jen dvoupatrová, dominovala celé krajině – všechny ostatní budovy směly být pouze přízemní. Užitkový prostor kantýny se nacházel v přízе-

mí; vrchní patra tvořila pouze okázalou fasádu, kterou vyprojektoval neimoidianský majitel a barman Groshik. První a druhé patro tak ve skutečnosti neexistovalo. Nad přízemním stropem se tyčily jen holé zdi a klenba z barevného fialového skla, které bylo zevnitř osvětlené. Na bledě modré venkovní stěny dopadalo fialové světlo, které ladilo s barvou skla. Asi na každém světě by byl podobný efekt považován za laciný, ale uprostřed ponuré šedi panující na Apatrosu to platilo dvojnásob. Groshik často prohlašoval, že svou kantýnu záměrně udělal co nejnápadnější, jednoduše proto, aby naštval vedení TSVO. Díky tomuto gestu si získal sympatie horníků, ale Des pochyboval, že to TSVO vůbec zajímalo. Groshik si mohl kantýnu pomalovat jakoukoli barvou – hlavní bylo, že společnosti každý týden odváděl část svých zisků.

Standardní den na Apatrosu, který měl 20 hodin, se rovnoměrně dělil na dvě hornické směny. Des se zbytkem ranní směny pracoval od 0800 do 1800. Druhá směna pracovala od 1800 do 0800. Groshik, ve snaze maximalizovat své zisky, otevíral každé odpoledne ve 1300 a měl otevřeno nepřetržitě deset hodin. Tak se mu dařilo obsloužit noční směnu předtím, než nastoupila do dolů, a zároveň i denní směnu, když se vracela z práce. Zavíral ve 0300, dvě hodiny uklízel, šest hodin spal, potom v 1100 vstal a celý proces začal nanovo. Jeho obvyklý denní režim znali všichni horníci. Nemoidian byl přesný jako východ a západ bledě oranžového slunce na Apatrosu.

Když Des překonal vzdálenost mezi hranicí kolonie a vchodem do kantýny, zevnitř už slyšel charakteristické

zvuky: hlasitou hudbu, smích, klábosení, cinkání sklenic. Bylo už skoro 1600. Denní směně zbývaly ještě dvě hodiny práce, ale kantýna byla stále přeplněná pracovníky noční směny, kteří si chtěli dát skleničku nebo něco k jídlu, než nastoupí do spídru, který je převeze do dolů.

Des nepoznával žádnou z tváří: denní a noční směny se jen málokdy potkávaly. Zákazníci, kteří přicházeli do kantýny, byli většinou lidé, občas bylo možné zahlédnout několik Twi'leků, Sullustanů a Cereanů. Des byl překvapený, protože spatřil i jednoho Rodiana. Noční směna byla očividně shovívavější k jiným druhům než denní směna. V kantýně nebyly žádné servírky, barmani nebo tanečnice – jediným zaměstnancem byl sám Groshik. Když si chtěl někdo objednat pití, musel jít k velkému baru, který byl zabudovaný v zadní stěně místnosti.

Des se snažil protlačit davem k baru. Groshik ho viděl přicházet a na chvíli zmizel za barovým pultem. Potom se znovu vynořil a v ruce držel pohár gizeru.

„Dneska jsi tu brzy," prohodil k Desovi a s hlasitým bouchnutím postavil pohár na bar. Jeho hluboký, chraplavý hlas zanikal v hlasitém hospodském šumu. Vždycky mluvil hrdelním hlasem, jako by ho tahal z nejzazšího místa v krku.

Neimoidian měl Dese rád, i když Des nevěděl proč. Možná proto, že byl svědkem toho, jak Des vyrůstal z malého kluka v muže; možná ho jen litoval, že musel žít s otcem, který byl takový budižkničemu. Ať už k tomu měl jakýkoli důvod, měli mezi sebou dohodu: Des nemusel nikdy platit za své pití, pokud si o ně sám nepo-

žádal. Des vděčně přijal Groshikův dar, vyprázdnil ho do dna na jeden doušek a prázdným pohárem bouchl o stůl.

„Měl jsem trochu problém s Gerdem," odpověděl a utíral si pusu. „Ukousl jsem mu palec, tak mě pustili domů dřív."

Groshik naklonil hlavu na stranu a upřel své červené oči na Dese. Trpký výraz v jeho obojživelném obličeji se nezměnil, ale jeho tělo se lehce zachvělo. Des ho znal dost dobře, takže mu bylo jasné, že se Neimoidian směje.

„To vypadá na poctivý obchod," zaskřehotal Groshik a dolil Desovi pohár.

S druhým pohárem Des tolik nespěchal. Groshik mu jen málokdy dal víc než jeden na účet podniku a Des nechtěl zneužívat barmanovy velkorysosti.

Zaměřil svou pozornost na hučící dav. Návštěvníky Republiky nešlo přehlédnout. Bylo jich pět: čtyři lidé – dva muži a dvě ženy – a jeden Ithorian, všichni v jasně modrých uniformách. Nebylo to ale jen oblečení, které je odlišovalo od ostatních. Drželi se zpříma, zatímco skoro všichni horníci se hrbili, jako by na zádech vláčeli těžký náklad.

Na jedné straně hlavní místnosti byla část oddělená provazem od zbytku kantýny. Patřila TSVO a Groshik s ní neměl nic společného. TSVO povolila na Apatrosu hazard, ale pod podmínkou, že nad ním bude mít kontrolu. Údajně aby nikdo nepodváděl, ale všichni věděli, že ve skutečnosti chtěla mít pod kontrolou výši sázek. Nechtěla, aby některý z jejích zaměstnanců vyhrál velkou částku a splatil celý svůj dluh za jedinou šťastnou

noc. TSVO proto držela povolený limit sázek nízko, aby bylo výhodnější pracovat v dolech než sedět u hráčských stolů.

V části, kde se hrálo, byli ještě čtyři námořníci republikové flotily v uniformách a asi deset horníků. Twi'lecká žena s hodností poddůstojníka na klopě hrála pazaak. Mladý praporčík seděl u sabaccového stolu a hlasitě mluvil ke všem okolo, ale zdálo se, že ho nikdo neposlouchá. U stejného stolu seděli ještě dva důstojníci – oba lidé, jeden muž a jedna žena. Žena byla poručice, muž měl hodnost komandéra. Des se domníval, že to byli vyšší důstojníci, kteří měli na starosti převzetí zásilky cortosisové rudy.

„Vidím, že sis všiml verbířů," zamumlal Groshik.

Válka proti Sithům – oficiálně nic víc než řada zdlouhavých vojenských operací, přestože celá galaxie věděla, že šlo o válku – vyžadovala trvalý přísun mladých a ctižádostivých nováčků do předních linií. A Republika stále očekávala, že obyvatelé Vnějšího okraje si nebudou chtít nechat ujít příležitost vstoupit do její armády. Kdykoli se nějaká vojenská jednotka Republiky objevila na Apatrosu, důstojníci se snažili naverbovat nové posily. Objednávali všem pití a pak to používali jako záminku k navázání hovoru, který se obvykle točil kolem úžasného hrdinského života vojáků. Jednomu hráli na city a záměrně zveličovali brutalitu Sithů, jinému slibovali lepší život v armádě Republiky – a přitom celou dobu předstírali přátelství a sympatie k místním obyvatelům v naději, že alespoň několik z nich získají pro svůj záměr.

Des je podezíral, že za každého nového rekruta, kterého přiměli, aby se jim upsal, dostávali nějakou odměnu. Naneštěstí pro ně je na Apatrosu nečekal žádný bohatý úlovek. Republika nebyla na Vnějším okraji příliš v oblibě; lidé, kteří tu žili – včetně Dese – věděli, že Světy Jádra využívají malé, vzdálené planety jako Apatros pro svůj vlastní zisk. Naopak Sithové získávali spoustu protirepublikových sympatizantů v okrajových oblastech civilizovaného prostoru a právě díky tomu jejich počet neustále rostl – o to víc, čím déle se válka protahovala.

I přes svou nespokojenost se Světy Jádra by se lidé mohli nechat najmout do armády, kdyby Republika tak důsledně netrvala na dodržování svých přísných zákonů. Každý, kdo doufal, že se vymaní ze spárů důlní mašinérie na Apatrosu, byl v šoku: TSVO neodpustilo dluhy ani vojákům, kteří chránili galaxii proti sílící hrozbě Sithů. Když někdo dlužil peníze zákonné společnosti, republiková flotila mu obstavila mzdu do té doby, než dluh splatil. Jen málokterý horník byl nadšený z představy, že půjde do války a jediná výsada, kterou tím získá, bude, že nedostane zaplaceno.

Někteří horníci nesnášeli vyšší důstojníky a jejich vytrvalý nátlak na mladé a nezkušené muže a ženy, které se snažili vlákat do osidel války. Des proti nim ale nic neměl. Celou noc klidně poslouchal jejich žvanění; hlavní bylo, že pokračovali ve hře. Připadalo mu, že je to vcelku nízká cena za to, že se dostane k jejich kreditům.

Groshik si nemohl nevšimnout jeho nedočkavosti. „Nedoslechl ses náhodou, že se tu zastaví posádka armá-

dy Republiky, a s Gerdem ses pak porval jen proto, aby ses sem dostal dřív?"

Des zavrtěl hlavou. „Ne. Byla to jen šťastná náhoda, to je celý. Na jakou strunu hrají tentokrát? Na slávu Republiky?"

„Snaží se nás varovat před hrůzami Bratrstva temnoty," zněla Groshikova klasická neutrální odpověď. „Ale moc jim to nejde." Pokud šlo o politiku, nechával si majitel kantýny své názory pro sebe. Jeho zákazníci mohli mluvit, o čem chtěli, ale ať byly jejich argumenty sebehorlivější, odmítal k nim zaujímat stanovisko.

„Neprospívá to obchodu," vysvětloval jednou. „Když s někým souhlasíš, bude tvůj kamarád po zbytek večera. Když se ale nepohodnete, může tě nenávidět celé týdny." Neimoidiani byli známí svým dobrým smyslem pro obchod a Groshik nebyl výjimkou.

Nějaký horník se protlačil k baru a objednal si drink. Když Groshik odešel vyřídit objednávku, Des se otočil, aby si prohlédl hráčský koutek. U sabaccového stolu nebylo ani jedno volné místo, takže prozatím mu nezbývalo, než se spokojit s rolí přihlížejícího. Dobrou hodinu sledoval hry a sázky nově příchozích, zvláštní pozornost pak věnoval vyšším důstojníkům. Zdálo se, že jsou lepší hráči než ostatní vojáci – pravděpodobně proto, že si mohli dovolit prohrát více kreditů.

Hra na Apatrosu se řídila modifikovanou verzí bespinských pravidel. Základní princip hry byl velmi jednoduchý: nasbírat karty, jejichž součet je co nejblíže číslu dvacet tři, a přitom tuto hranici nepřekročit. V každém kole si hráč mohl buď vsadit, anebo složit karty. Každý hráč,

který se rozhodl pokračovat ve hře, si mohl vytáhnout novou kartu, odhodit kartu, nebo kartu položit do interferenčního pole a tím zmrazit její hodnotu. Na konci každého kola mohl hráč vyložit své karty a tím přinutit ostatní hráče k odkrytí jejich karet. Ten, kdo měl nejlepší kombinaci karet, vyhrál bank vložený v daném kole. Pokud byl součet karetních hodnot vyšší než dvacet tři nebo nižší než minus dvacet tři, musel hráč zaplatit pokutu. A v případě, že se součet rovnal přesně dvaceti třem, jednalo se o čistý sabacc a hráč získal navíc jako prémii sabaccový bank. Ale kvůli zařízení, které mohlo na konci kola náhodně změnit hodnotu karet, a hráčům, kteří vyložili své karty už po pár kolech, bylo získání čistého sabaccu mnohem těžší, než by se na první pohled zdálo.

V sabaccu nerozhodovalo jen štěstí. Šlo o strategii a styl, o umění odhadnout, kdy blufovat a kdy se naopak držet zpátky, a o umění pohotově reagovat na neustále se měnící karty. Někteří hráči byli příliš opatrní a nikdy nesázeli víc než minimum nutné k dorovnání navýšené sázky protihráče – dokonce i když měli rozdané dobré karty. Jiní byli zase příliš agresivní a snažili se zastrašit zbytek stolu přemrštěnými sázkami, i když ve skutečnosti neměli v ruce nic. Přirozené sklony každého hráče na něj prozradily, jak dobře ovládá strategii hry.

Například praporčík byl zcela nepochybně nováček. I když měl špatné karty, setrvával ve hře, místo aby karty složil. Nebyl spokojený s kartami, které stačily k získání banku v daném kole, a sázel pořád dál i při méně příznivých kombinacích v naději, že se situace obrátí

k lepšímu. Vyčkával, až mu přijdou nejlepší možné karty, aby mohl vyhrát sabaccový bank, který stále narůstá, dokud ho někdo nezíská. Výsledkem bylo, že každou chvíli překročil součet dvaceti tří a musel platit pokutu. To ho ale nijak neodrazovalo od dalších sázek. Patřil k typu hráčů, kteří měli více kreditů než rozumu, a přesně takové Des potřeboval.

K tomu, aby se někdo stal mistrem sabaccu, musel umět ovládnout celý stůl. Desovi stačilo pozorovat jen několik her, aby zjistil, že právě to dělal komandér armády Republiky. Přesně věděl, jak zvyšovat sázky a přimět ostatní hráče, aby složili i dobré karetní kombinace. O své karty se moc nestaral; věděl, že tajemství sabaccu spočívá v dobrém odhadu karet ostatních hráčů… a v umění vnuknout jim představu, že znají jeho karty. Teprve ve chvíli, kdy se vyložily všechny karty na stůl a on shrábl žetony, si ostatní hráči uvědomili, jak se mýlili.

Byl dobrý – to musel Des uznat. Lepší než většina hráčů z armády Republiky, kteří se v kantýně kdy objevili. Přestože se tvářil omluvně, nemilosrdně sbíral jeden bank za druhým. Ale Des měl dobrý pocit; někdy prostě věděl, že nemůže prohrát. Ten večer si přišel pro výhru… a ne malou.

Jeden z horníků u stolu si povzdychl. „Ještě jedno kolo, a mohl jsem mít sabaccový bank!“ řekl a kroutil přitom nevěřícně hlavou. „Máš štěstí, že jsi vyložil karty v pravou chvíli,“ dodal ke komandérovi.

Des věděl, že to nebylo štěstí. Horník sebou na židli samým rozrušením nervózně škubal. I slabomyslný mo-

hl bez problému poznat, že chybělo málo, aby dostal silnou sestavu karet. Komandér to viděl, a tak provedl tah, jímž zatnul svému protihráči tipec a zhatil jeho naděje na výhru.

„Tak jsem skončil," řekl horník a odsunul se od stolu. „Jsem na mizině."

„Zdá se, že právě přišla tvá šance," řekl Groshik polohlasem Desovi a protáhl se kolem něj, aby připravil další drink. „Hodně štěstí."

Dneska štěstí nepotřebuju, pomyslel si Des. Přešel přes kantýnu a překročil nanohedvábný provaz, aby mohl vstoupit do hráčské zóny monitorované TSVO.

3

Des přistoupil k sabaccovému stolu a kývl na droida CardShark Beta-4, který rozdával karty. TSVO dávala přednost automatizovaným droidům před živými krupiéry – nemusela jim platit a nebylo tu riziko, že by se ho nějaký prohnaný hráč snažil zmanipulovat k podvodu.

„Jsem ve hře," oznámil a posadil se na prázdné místo.

Praporčík seděl přímo proti němu. Nahlas a táhle zahvízdal. „Páni, jsi velkej kluk," zahlaholil na celé kolo. „Kolik měříš – metr devadesát? Metr devadesát pět?"

„Rovné dva metry," odpověděl Des, aniž by se na něj podíval. Projel svou kartu k účtu u TSVO čtečkou zabudovanou v hracím stole a zadal bezpečnostní kód. Vstupní vklad do hry se přičetl k jeho dluhu na účet u TSVO a CardShark k němu poslušně přisunul hromádku žetonů.

„Hodně štěstí, pane," řekl.

Praporčík si Dese pozorně prohlížel a přitom upíjel další koktejl ze svého poháru. Potom se hýkavě rozesmál. „Panečku, vy tady na Okraji teda nejste žádní trpaslíci. Nejsi ve skutečnosti náhodou Wookiee, kterýho někdo z legrace oholil?"

Několik dalších hráčů se zasmálo, ale když si všimli, jak se Desovi sevřela čelist, rychle s tím přestali. Prapor-

čík byl cítit corellianskou whiskey. Stejně jako Gerd před několika hodinami, kdy vyprovokoval hádku s Desem. Des se naklonil dopředu a všechny svaly na těle se mu napnuly. Menší muž prudce a nervózně vydechl.

„No tak, synku," promluvil na Dese smířlivým hlasem komandér. Pohotově se mezi ně vložil, aby ovládl situaci, stejně jako měl předtím pod dohledem celý stůl po dobu hry. Budil tichý respekt jako otec snažící se zmírnit rodinnou hádku u večeře. „Byl to jen vtip. Nemůžeš to tak brát?"

Des se otočil na jediného hráče, který byl dost dobrý na to, aby přijal jeho výzvu, a zeširoka se usmál. Napětí v jeho svalech polevilo. „Jasně že to tak můžu brát. Ale radši bych bral tvoje kredity."

Na chvíli se rozhostilo ticho a potom jako by si všichni oddechli úlevou. Důstojník se usmál na Dese. „Dobrá. Tak si zahrajeme."

Des začal pozvolna, hrál opatrně a často skládal karty. Limity sázek byly nízké; nejvyšší hodnota vyložené kombinace se držela na hranici sta kreditů. Povinných pět kreditů před rozdáním karet a dvoukreditový „správní poplatek", který si TSVO od hráčů účtovala před začátkem každého kola, navyšovaly herní náklady natolik, že je výhry banků jednotlivých kol jen stěží dokázaly pokrýt – a to i v případě, že se jednalo o zkušené hráče. Cílem tedy bylo vyhrávat banky jednotlivých kol, udržet se co nejdéle u hracího stolu a tím se co nejvíce přiblížit šanci na výhru sabaccového banku, který s každým kolem narůstal.

Když začal hrát, jeden z vojáků se s ním pokusil dát do řeči. „Všiml jsem si, že většina lidských horníků si tady holí hlavy," řekl a kývl směrem k davu. „Proč to děláte?"

„My se neholíme. Vlasy nám vypadávají," odpověděl Des. „Děje se to proto, že trávíme v dolech příliš mnoho času."

„V dolech? Tomu nerozumím."

„Filtry neodstraňují ze vzduchu všechny nečistoty. Den co den máme desetihodinové směny a škodlivé látky se postupně usazují v našich tělech." Mluvil bezbarvým, monotónním hlasem. Nebylo v něm ani trochu zloby; pro něj i ostatní horníky to byla každodenní realita. „Má to vedlejší účinky. Často jsme nemocní; padají nám vlasy. Čas od času bychom si měli vzít volno, ale od té doby, co TSVO podepsala s Republikou smlouvu na válečné dodávky, práce v dolech se nezastaví. V podstatě se dá říct, že nás těmi jedy pomalu zabíjejí, abyste vy mohli pokaždé odletět s plným nákladem."

To stačilo k tomu, aby zmařil veškeré další pokusy o navázání hovoru – a tak hra pokračovala v relativní tichosti. Po půl hodině na tom byl Des stejně, jako když začal hrát, ale teprve se rozehříval. Doprostřed stolu položil povinný počáteční vklad a poplatek TSVO, stejně jako ostatních sedm hráčů u stolu. Droid každému rozdal dvě karty a začala další hra. První dva hráči se podívali do karet a hned je složili. Praporčík armády Republiky přelétl pohledem své karty a přihodil několik žetonů, aby mohl zůstat ve hře. Dese to nepřekvapilo – téměř

nikdy nevzdával hru, dokonce ani tehdy, když neměl v ruce vůbec nic.

Praporčík rychle položil jednu ze svých karet do interferenčního pole. V každém tahu mohl hráč umístit jednu ze svých elektronických čipových karet do interferenčního pole a tím zmrazit její hodnotu pro případ, že by na konci kola došlo k náhodné změně hodnoty karet.

Des kroutil hlavou. Blokovat hodnotu karet byla hloupost, protože zmrazenou kartu jste už nemohli odhodit. Des si raději nechával otevřené všechny možnosti. Praporčík ale nikoli – nepřemýšlel moc dopředu a neměl promyšlenou strategii hry. To byl také pravděpodobně důvod, proč už prohrál několik stovek kreditů.

Des pohlédl do svých karet a rozhodl se zůstat ve hře. Všichni ostatní hráči to vzdali, a tak zůstali jen oni dva.

CardShark rozdal další kolo karet. Des je přelétl pohledem a viděl, že mu přibyla obrázková karta Vytrvalost, která měla hodnotu minus osmi bodů. V celkovém součtu měl šest bodů, což byla opravdu velmi slabá kombinace.

Nejmoudřejší, co mohl v tuto chvíli udělat, bylo složit karty; pokud by totiž nedošlo ke změně hodnoty karet, znamenalo by to pro něj konec. Ale on si byl naprosto jistý, že ke změně dojde, stejně jako věděl zcela přesně, kdy a kde skončí Gerdův palec, když se ho chystal ukousnout. Tyto letmé záblesky budoucnosti nemíval často, ale když se objevily, nebral je na lehkou váhu. Vsadil své kredity a praporčík vyrovnal sázku.

Droid shrnul žetony doprostřed stolu a markér před ním začal blikat rychle se střídajícími barvami. Modrá

znamenala, že nedojde ke změně a hodnota všech karet zůstane stejná. Červená představovala změnu: ukazatel vyslal impulz a jedna elektronická karta, náhodně vybraná od každého hráče, byla anulována a byla jí přiřazena nová hodnota. Markér zběsile přeblikával z červené na modrou a zpět, až nakonec obě barvy splynuly v jednolitý fialový odstín. Po chvíli se blikání začalo zpomalovat, až nakonec bylo možné opět rozeznat jednotlivé barvy: modrá, červená, modrá, červená, modrá… Markér se zastavil na červené.

„Zatraceně!" ulevil si praporčík. „Vždycky když mám dobré karty, tak se to změní!"

Des věděl, že to není pravda. Pravděpodobnost, na které barvě se markér zastaví, byla stejná – padesát na padesát. Neexistoval způsob, jak předem určit, jestli změna přijde, nebo nepřijde… ledaže by někdo byl obdařen neobyčejnou schopností jako čas od času Des.

Karty zablikaly a změnily hodnotu. Des si je vzal do ruky a podíval se na novou karetní sestavu. Vytrvalost byla pryč a místo ní dostal sedmičku. Teď byl na čísle dvacet jedna. Nebyl to sice čistý sabacc, ale kombinace to byla slušná. Ještě než mohlo začít další kolo, Des odkryl své karty, položil je na stůl a řekl: „Dvacet jedna."

Praporčík hodil karty znechuceně na stůl. „Já jsem zase přetáhl."

Des sebral hromádku žetonů, které byly v banku, zatímco druhý muž neochotně zaplatil pokutu do sabaccového banku. Des odhadoval, že tam v tuhle chvíli mohlo být dobrých pět set kreditů.

Jeden z horníků se zvedl od stolu. „Už musíme jít," řekl. „Poslední spídr odjíždí za dvacet minut."

Ostatní horníci se za mohutného reptání a stěžování zvedli ze židlí a ploužili se k východu. Praporčík se za nimi díval a potom se zvědavě otočil na Dese.

„Ty s nimi nejdeš, šéfe? Měl jsem dojem, že sis prve stěžoval, že nemáte ani den volna."

„Já pracuju v denní směně," řekl Des úsečně. „Tihle chlapi jsou noční směna."

„A kde je zbytek tvojí směny?" zeptala se poručice. Des zcela jasně rozpoznal, že svou otázkou se snažila zabránit tomu, aby praporčík pokračoval ve svých poznámkách, a tím si ještě více popudil mohutného horníka proti sobě. „Nějak se to tu vyprázdnilo." Rukou ukázala na pustou kantýnu, ve které už zbyli jen vojáci námořní pěchoty. Všimli si, že se uvolnilo několik míst u sabaccových stolů, a tak se několik z nich rozhodlo zahrát si partičku se svými kamarády.

„Každou chvíli dorazí," řekl Des. „Dneska jsem výjimečně skončil o něco dřív."

„Opravdu?" Z tónu jejího hlasu bylo zřejmé, že věděla o jediném možném důvodu, proč horníkova směna mohla skončit dřív.

„Poručíku," pozdravil zdvořile jeden z nově příchozích vojáků, když došel ke stolu. „Komandére," otočil se k druhému důstojníkovi. „Nebude vám vadit, když si přisedneme, pane?"

Komandér se podíval na Dese. „Nerad bych, aby si tento mladý muž myslel, že Republika se spolčuje proti

němu. Když zabereme všechna místa, kam si sednou jeho přátelé, až přijdou? Říká, že tu budou každou chvíli."

„Zatím tu ale nejsou," řekl Des. „A nejsou to moji přátelé. Můžete se klidně posadit." Už nedodal, že většina horníků z denní směny by pravděpodobně stejně nechtěla hrát. Když viděli, že je u stolu Des, ztráceli na hru chuť – na jejich vkus vyhrával příliš často.

Prázdné židle byly rychle obsazeny.

„Tak jak to dnes jde, praporčíku?" zeptala se mladá žena muže, kterého Des v předchozím kole doslova rozdrtil. Posadila se vedle něj a na stůl před sebe postavila pohár plný corellianského piva.

„Ne moc dobře," připustil s úšklebkem a vyměnil si prázdný pohár za plný. „Asi ti zůstanu dlužný za tohle pivo. Nezdá se, že se na mě dneska večer usměje štěstí." Kývl směrem k Desovi. „Sleduj tohohle. Je stejně dobrej jako komandér. Anebo musí podvádět."

Vzápětí se usmál, aby bylo jasné, že šlo jen o další z jeho lehce urážlivých vtipů. Des si ho nevšímal; nebylo to poprvé, co ho někdo označil za falešného hráče. Byl si vědom, že díky své schopnosti předvídat má nad ostatními hráči převahu. Možná to byla nespravedlivá výhoda, ale za podvádění to nepovažoval. Navíc nevěděl přesně, co se stane v každém kole, to neuměl ovlivnit. Byl jen dostatečně chytrý na to, aby – pokud to věděl – ze své výhody dokázal vytěžit maximum.

CardShark začal rozdávat žetony nově příchozím hráčům a každému přitom popřál monotónním hlasem hodně štěstí.

„Vypadá to, že s ostatními horníky moc dobře nevycházíš," navázala poručice na Desovy dřívější poznámky. „Přemýšlel jsi někdy o změně zaměstnání?"

Des si v duchu povzdychl. Od chvíle, co si přisedl k jejich stolu, přestali důstojníci vést své verbovací řeči a většinou se soustředili na hru. Teď jí otevřel prostor k tomu, aby s tím zase začala.

„Nemám zájem stát se vojákem," řekl a složil na stůl povinný vklad do další hry.

„Nebuď tak ukvapený," řekla poručice a její hlas získal jemný a konejšivý nádech. „Být voják armády Republiky má své výhody. Myslím si, že v každém případě je to lepší než práce v dolech."

„Tam v dálce je celá galaxie, synku," doplnil ji komandér. „Mnohem lákavější světy, než je tenhle, jestli to tak můžu říct."

Asi o tom nevím, proběhlo Desovi hlavou. Nahlas pak řekl: „Nemám v plánu tu strávit celý svůj život. Ale až se dostanu pryč z téhle díry, nerad bych trávil dny uhýbáním před sithskými střelami v předních liniích."

„Válka se Sithy už moc dlouho nepotrvá, synku. Už jsme je donutili k ústupu." Komandér mluvil s tak sebejistým přesvědčením, že by mu Des skoro uvěřil.

„Já mám trochu jiné informace," namítl Des. „Říká se, že Bratrstvo temnoty sklízí daleko větší úspěchy, než si lidé myslí. Slyšel jsem, že v tuhle chvíli už ovládlo více než tucet regionů."

„To bylo v době, než nastoupil generál Hoth," vložil se do rozhovoru jeden z vojáků.